

kaš mě bužo, dyž něbudu stanušch mož?
How nějo nichten, kenz by na mńo glědaš
a mě we mojej šlabosczi podpěraš; how nějo
žeden pschijaschel, kenz by mě škužyl a mě
š zoka šmertyň snoj třel! — Kněžo, moj
Bog, kaš še mě pojžo!?”

Dla wělišeje tschachoty padnu Robinson
š semi. Šoli jomu žedně dowěreně š Bogu
třebne byšo, ga běšcho to něto. Wotžělony
wot šchynnych złowětow a špušcžony wot
šwojich šchěnych mozow, — zoga wošta
jomu? — Nicht we zešem šwěšche, ako Bog
ten Kněz šam.

Robinson štyknu ruze, glědašcho š pscho-
štyma wožyma š něbju a šdychnu š dšymošěje
hutschoby: „Moj Bog, pomogaj mě!“ —
To běšcho šchynno, zož še myšlišch a gro-
nišch možášcho.

Robinsona šyma tschěšescho a won
ňamožášcho še přewěj hugrěšch, až běšcho
do šena šalěš a še š kožami hupšchikšchywaš.
Taka šyma trajašcho wo dvě gožinė, na to
pschiže goruzoscž, až won še palešcho, kaž
hogeně. Šo šnojeńu zujašcho še zošchu
lěpšch, taš až šašej wot še wěžescho. Won
še dopomně na šwoj hogeně, až bužo hu-
gašnušch, zož niz něpschikšazo. Won lěšescho
togodla po štyrizu na dřewnišchcžo a na-
chnta taš wěle šchcžepow na hogeně, až mo-
žášcho še do žajtšchego pališch.

Šschiduz a nož běšcho wělg i tužna ša
Robinsona. Šyma a goruzoscž jogo zešu
nož poředu nužášchtej; głowa jomu bžes
měry bolešcho a žedno špańe něpschiže do
jogo wozowu. Ššes to paš bu taš šlaby,
až na žajtšcho lebdy po dřewo dolěše a jo